

"Pea lõuad, Sina lojus ja maga! — Müüb on õõ!"

"Iga õõse!" vastas teine. "Ja, iga õõse tuleb tema, hulub ja waewab mind. Äritisel meeles olen seda ja teist teinud, kurja südamega olen sündinud, see on mind teist korda seia toonud; aga mis mina eljisim, selle eest on minul minu nuhtlus. — Üht aga ei ole mina veel tunniestanud. Qui mina viimasel korral siit lohti sain ja oma peremehe majast mõõda läksin, siis tees üht ja teist minu südames üles — õerusin tissu seina sõlges, see sattus lattuse ligi. Kõik põles, kõik leelas, niisama tui minu meeles. Mina ise aitasin inimest ja loomast peasta. Ühtegi hingelisi ei jäänud tulesse, tui aga üks parv tuvisi, kes sisse lendaasid, ja ahelas koer; seda ei olnud minul meeles tulnud. Tema hulgumist wõis kaugele kuulda — seda kuulen mina issa veel, tui magada taham. Qui uinun, siis tuleb koer, suur ja karune. Tema heidab minu peale, hulub, rõhub mind, lämmataab mind. — Kas Sa ei kuule, mis räägin! Magada wõid Sina, magada föige õõ, ja mina ei mitte wähemiat aega!" — Vihasel töösis weri filmi; tema fargas seltsi-mehe peale ja pessis temale rusilatega vasta nägu.

"Kuri Mats on jälle hulluks jäänud!" ütlesdi ümberringi. Teised surjategijad wõtsiwad teda

linni, paenutasid teda föveraks, pea jalge wahele, et weri filmist ja higi-aukudest joolema lippus.

"Teie tapate teda!" hüüdis öpetaja. "See õnneta!" Ja tui tema oma täji saatsetes selle patuse ille sirutas, kes juba siin pidi nii palju fannatama, siis muutis ennast see pait, kus nemad osiwad. Nemad lendasid läbi ühle saalide ja läbi viletja tubade. Liha-himu, kadedus, kõik surma-patud jammusid nende silme eest mõõda. Üks fohtu-ingel luges patude siuid ja luges patusele wabandamist. See oli küll vähe Jumala ees, aga Jumal tunneb fölli, tunneb kurja signist seest ja väljast; Tema, kes heidas ja armastus on. Öpetaja täsi kohkus, tema ei julgenud ennast välja sirutada ja üht juulsekarwa patuse peast liikuda. Pisarad joostiwad tema filmist, nagu armu ja armastuse woolud, mis igawest tuld põrgus lustutavad.

Seal laulis tuli.

"Palastaja Jumal! Sina annab temale rahu haudas, rahu, mida mina lunastada ei suutnud!"

"Rahu minul nüüd on," ütles surnud kaasa wari. "Sinu wali sõna, Sinu inimeje sarnaline usi Jumalast ja Tema loomadest oli see, mis mind Sinu juure saatis. Tunnne aga inimest; ta surjemate sees elab midagi Jumalast, midagi, mis põrgu tuld wõita ja lämmataada wõib."